

„Og kan du tilgive mig? Vil du glemme, at jeg har talt til dig om Kærlighed og vundet dit Hjerte og gengældt dine Kys, før jeg endnu vidste, hvad Kærlighed er? For det er sandt — jeg maa sige dig det — først nu i Nat har jeg lært det. Og jeg føler med Skam, hvor ussel jeg har været, og hvor lidt jeg har forstaaet af Livet. Vil du tilgive mig det?“

„Aa, min Ven!“ sagde hun, idet hun med et lidt tungt Udtryk tog hans Hoved ind til sit Bryst. „Det har jeg gjort for længe, længe siden.“

*

*

*

Det var nogle Dage derefter. Jakobe og Per kom gaaende op ad en stejl Fodsti, der i Slynngninger førte op over en afvekslende nøgen og kratbevokset Bjergside. Det var lige i Middagsstunden. Solen brændte paa de rødgraa Klipper, og Foraaret bølgede i Luften omkring dem i en stærk og vild Harpiksduft af Gran og Fyr.

De befandt sig inde mellem Laugenbjergene paa Alpernes Sydskraaning. Straks Dagen efter Jakobes Opdukken i Dresack var de brudt op derfra for at komme Sommeren nærmere, og nu havde de i otte Dage strejft om paa begge Sider af Etschdalen som to lystige Eventyrere, havde sovet i Alpeværtshusene, købt Brød og Æg i Landsbyerne og stillet deres Tørst ved Skovkilderne. Paa Rejsens tredje Dag havde Jakobe skrevet hjem og roligt meddelt Moderen, hvor hun var, idet hun forklarede, at hun ikke havde kunnet modstaa Fristelsen til at hilse Foraaret velkommen og derfor havde lagt Vejen til Breslau sønden om Alperne. Uden udtrykkelig at nævne Per havde hun desuden skrevet, at Moderen ikke skulde ængstes for hende, da hun havde „sikret sig god Rejseledsagelse.“

Nu stavrede hun der langsomt og usikkert op ad den knudrede Sti med en lang Alpestok i Haanden og Kjoleskørtet opheftet. Per kom støt bagefter. Han bar paa Ryggen en simpel grøn „Rucksack“, der indeholdt hele deres Bagage. Ofte standsede Jakobe og vendte sig for at indfange ham i sine Arme og